med skal jeg anbefale navnlig det subsidiære Forslag, idet jeg tager det principale tilbage, hvis Ministeren tiltræder det subsidiære.

C. V. Nyholm: Ved det principale Forslag under Nr. 13 a skal jeg ikke opholde mig, da det Ord til andet stemmer med et Forslag, der blev forkastet ved Sagens forrige Behandling. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 13 b. skal jeg ikke følge det ærede Medlem i hans økonomiske Betragtninger, men blot henstille til det ærede Things Overvelelse, om det ikke og for sig skulde findes aldeles naturligt, at der, naar Kreditorerne ved deres egen frivillige Beslutning have lagt Boets Behandling i Skifterettens Haand, ogsaa gives den, hvem Ansvaret paahviler, en saadan Myndighed, som Lovforslaget giver ham. Det er en saa naturlig Ret, at det forekommer mig, der ikke ret vel kan reises Tvivl om det Berettigede deri. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale Thinget at stemme saavel imod det principale som imod det subsidiære Forslag.

Formanden: Det af mig for omtalte Ændringsforslag til den under Forhandling værende Sag vil nu være omdelt. Da Forslaget, som sagt, er ganske ubetydeligt og rent formelt, og da jeg ved Modets Begyndelse har omtalt dets Indhold, tager jeg ikke i Betænkning at anbefale Thinget at give sit Samtykke til dets Foretagelse. Saafremt Ingen yttrer sig derimod, vil jeg betragte dette Samtykke som givet uden Afstemning (Ophold). Det er saaledes givet.

Det omtalte Ændringsforslag lyder saaledes:

Af Udvalget:

Naar Forslaget Nr. 1 vedtages, forandres Romertallene I. og II. over §§ 31 og 36 til A. og B.

J. A. Hansen: Det er ogsaa angaaende Forslagene under Nr. 13 a og b jeg ønsker at sige et Par Ord. Ved Sagens 2den Behandling havde jeg udbedt mig Ordet for at udtale mig om dette Punkt, men ved Vedtagelsen af Afslutning blev jeg da forhindret fra at udtale mig derom, og det Forslag, som da forelaa, blev forkastet. Da det nu imidlertid atter er stillet, og da navnlig Forslaget under Nr. 13 a endnu ikke er taget tilbage, men Tilbagetagelsen kun er stillet i Udsigt af den ærede Forslagsstiller, skal jeg gjøre opmærksom paa, at det efter min Mening har sine meget store Betænkeligheder at vedtage dette Forslag. Det ærede Thing veed, at det, efterhaanden som de juridiske Embedsmænd komme paa fast Løn, ved Lov skal bestemmes, hvilket Kontorholdsvederlag der skal indrømmes de vedkommende Embedsmænd. Da jeg, lige siden Loven om fast Løn for juridiske Embedsmænd udkom, har været Medlem af det Udvalg, der har behandlet disse Sager, har jeg en vis Erfaring om, hvorledes disse Spørgsmaal stille sig. Vi have hidtil regnet 400 Rd. som Vederlag for en Fuldmægtig, naar Vi skulde bestemme, hvilket Vederlag der i det Hele skulde gives. Der er omtrent 150 af disse Embeder her i Landet, og da man maa gaa ud fra, at ethvert af disse Embeder har en Fuldmægtig, medens flere af dem have hvert to Fuldmægtige, kan man vistnok regne, at der, naar samtlige disse Embedsmænd ere komne paa fast Løn, vil være et Par Hundrede Fuldmægtige, for hvilke der vil være at yde de vedkommende Embedsmænd Vederlag. For Tiden ere omtrent $^2/_3$ af samtlige disse Embeder gaaede over til at lønnes med fast Løn, men hvert Aar kommer der flere til, saaledes at jeg antager, det Tidspunkt snart vil indtræde, da de alle ere gaaede over til at lønnes med fast Løn, og jeg vil saaledes regne et Par Hundrede Fuldmægtige à 400 Rd. aarlig. Da en Fuldmægtig i Embedsmandens Fraværelse eller andet Forfald skal udføre Forretningerne, maa det være en Mand, der har juridiske Kundskaber, og der som saadan anerkjendes af Ministeriet, og Enhver vil derfor indse, at en Løn for ham af 400 Rd. ingenlunde vilde være tilstrækkelig, naar der ikke var Tale om, at han fra anden Side kunde have yderligere Indtægter. Blandt disse ere ogsaa de, hvorom her er Tale, og dersom man vil forhindre disse Fuldmægtige fra at kunne have en Bifortjeneste herved, forudser jeg altsaa, at man